

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 stycznia 2013 r.,

sprawy K. U.

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 19 stycznia 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego

z dnia 19 października 2011 r.

p o s t a n o w i ł:

I. Oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

II. Obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 października 2011 r., Sąd Okręgowy w P. uznał oskarżonego K. U. za winnego popełnienia w dniu 14 września 2008 r. w P. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. wymierzał mu karę 10 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

„1) Błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegający na niesłusznym przyjęciu, iż na podstawie przeanalizowanego w uzasadnieniu niniejszej apelacji stanu faktycznego można uznać, że oskarżony usiłował dokonać z zamiarem ewentualnym zabójstwa Ł. N.;

2) Obrazę przepisów prawa procesowego art. 167 k.p.k. in fine polegającą na jego niezastosowaniu i nieprzeprowadzeniu z urzędu dowodu z konfrontacji pomiędzy biegłymi K. i X, w sytuacji powzięcia jakichkolwiek wątpliwości, co do zgodności wniosków opinii biegłych w zakresie możliwości powstania obrażeń u pokrzywdzonego;

3) Obrazę przepisów prawa procesowego art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie i wydanie wyroku - sporządzenie uzasadnienia - z naruszeniem zasady, iż podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej oraz zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego oraz zasady swobodnej a nie dowolnej oceny dowodów, a to:

- a) z uwagi na fakt niesłusznego uznania, iż - pomimo wskazania w treści opinii sporządzonych w sprawie przez biegłych, iż nie można wykluczyć mechanizmu powstania obrażeń u pokrzywdzonego w sposób wskazany przez oskarżonego tj. upadku na nóż a nie ugodzenia z zamiarem – K. U. ugodził pokrzywdzonego i działał z zamiarem popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 k.k.;
- b) z uwagi na fakt niesłusznego uznania za sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wersji wydarzeń przedstawionej przez oskarżonego w sytuacji teoretycznego dopuszczenia takiej możliwości mechanizmu powstania obrażeń przez biegłego K.;
- c) z uwagi na błędne uznanie, iż złożenie przez oskarżonego wyjaśnień na rozprawie w dniu 6 lipca 2010 r. - co do mechanizmu powstania obrażeń pokrzywdzonego - stanowi zmianę wersji wydarzeń przedstawionej przez K. U., w zakresie dynamicznego mechanizmu powstania rany na skutek ugodzenia czy uderzenia, a nie biernego na skutek upadku na nóż;”

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie, zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 19 stycznia 2012 r., utrzymał zaskarżony wyrok w mocy. Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

„- rażące naruszenie prawa materialnego mogące mieć istotny wpływ na jego treść tj art. 148 par. 1 w zw. z art. 13 par. 1 kk polegające na bezzasadnym przyjęciu ,iż skazany dopuścił się usiłowania zabójstwa, mimo iż w ustalonym stanie faktycznym brak jest okoliczności na podstawie których zasadnym byłoby przypisanie mu działania umyślnego z zamiarem ewentualnym;

- rażące naruszenie prawa procesowego mogące mieć istotny wpływ na jego treść tj art. 433 par. 2 kk. w zw. z art. 7 kpk tj. zaakceptowanie przez Sąd Apelacyjny w trakcie kontroli apelacyjnej nieuzasadnionego stanowiska Sądu pierwszej instancji, który dokonał błędnej oceny materiału dowodowego poprzez danie wiary jednym dowodom i uznanie za niewiarygodne innych, oraz nierozpatrzenie wszystkich zarzutów apelacyjnych, zwłaszcza art. 167 kpk dotyczącego nieprzeprowadzenia z urzędu dowodu z konfrontacji pomiędzy biegłymi;

- art. 457 par 3 kpk poprzez nierzetelne ustosunkowanie się do wszystkich zarzutów apelacji”.

Tak formułując zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. Pierwszy zarzut jest tylko z nazwy zarzutem naruszenia prawa materialnego. W istocie, co wynika już nawet z jego treści, kwestionowane są bowiem w nim ustalenia faktyczne (zamiar ewentualny), a taki sposób skonstruowania zarzutu wskazuje, że autor kasacji chciał w ten sposób obejść zakaz podnoszenia w kasacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Porównanie tego zarzutu kasacji z zarzutem apelacji, który został sformułowany jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, a dotyczył tej samej kwestii, dowodzi tego w sposób oczywisty. Pozostałe dwa zarzuty są także chybione. Sąd odwoławczy ustosunkował się przecież do wszystkich zarzutów apelacji, a uzasadnienie wyroku dowodzi, iż uczynił to w sposób rzetelny. Tym samym nie sposób uznać, że nastąpiło naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., czy też art. 457 § 3 k.p.k. Zresztą w uzasadnieniu kasacji skarżący wcale nie wskazuje w jakich to obszarach objętych apelacją brak jest stanowiska sądu II instancji. To, że sąd II instancji nie podzielił zarzutów oraz argumentacji zawartej w apelacji nie

dowodzi przecież naruszenia wskazanych przepisów procesowych. Wystarczy zatem odesłać do stron 4 - 7 aby wskazać, że sąd ten dokonał kontroli dowodów kwestionowanych w apelacji, a sposób w jaki to uczynił nie może być skutecznie kwestionowany. Zresztą w kasacji nie wskazuje się, w jakiej części i co do jakich dowodów, stanowisko to jest sprzeczne z logiką, czy doświadczeniem życiowym, nie mówiąc już o sprzeczności z wymową dowodów. W kwestii zarzutu obrazy art. 167 k.p.k., a więc kwestii potrzeby przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy biegłymi K. oraz X., to stanowisko sądu II Instancji można odnaleźć na stronie 7 i 8 uzasadnienia wyroku, a jego niesłuszności skarżący nie wykazał w uzasadnieniu kasacji. Co warte podkreślenia, sąd II instancji w sposób przekonujący, zgodny z wymową dowodów oraz zasadami logiki wykazał, że wersja o rzekomym upadku na nóż jest wykluczona, nie tylko z uwagi na zeznania pokrzywdzonego, ale mając chociażby na względzie miejsce gdzie miałoby dojść do upadku (schody) oraz konieczny dla takiego założenia sposób trzymania noża i jego ustabilizowanie.

Z tych powodów należało orzec jak w postanowieniu.